

ab essentia, non sunt creature, non sunt accidentia, non sunt nihil, non sunt finitæ, non sunt creatæ, non sunt loco terminatae, non sunt temporales: adeoque debent esse Divina, seu habere aliquam Deitatem, esse substantiam, ac essentia, esse existentes &c. ergo, ut vix non jocatur Ulloa de DEO disp. 1. c. 5. n. 71. habebimus quatuor Deos, unum ab solutum, tres relativos: item quatuor substantias, essentias, ac existentias Divinas: item quatuor infinitos, & increatos, immensos, ac aeternos. Et ista multiplicabuntur non tantum adiectivè: sed etiam substantivè; quia concreta etiam substantialia multiplicantur; si subjectum, & forma multiplicantur, quod in hoc casu fieret: hoc autem videtur proflus absurdum, nec fatis conforme symbolo S. Athanasii, ubi profitemur tantum unum DEUM, unum increatum, unum infinitum, unum aeternum, unum Divinitatem, essentiam, ac substantiam. Est etiam aperiè contra Angelicum, qui q. 2. de potentia a. 6. in corp. ait: Non est concedendum, quod aliquid absolutum in Divinis multiplicetur, sicut quidam dicunt, quod in Divinis est duplex esse, essentiæ, & personæ; omne enim esse in Divinis essentiæ est: nec Persona est, nisi per esse essentia.

813. Confir. ex Ulloa de DEO disp. 2. n. 79. In DEO uno non debet admitti multiplicitas, nisi quam ex Scripturis, aut Ecclesiæ, vel Patribus docemur; quia mysteria in DEO non sunt regulanda per metaphysicas rationes, quibus omnibus superiora sunt: atqui ex illis docemur, tantum multiplicari in DEO Personas, hypostases, substantias, relationes, proprietates, notiones, origines, processiones: non vero essentiam, existentiam, Divinitatem, substantiam, entitatem, rem, iperfectiōnem: ergo. Quamvis autem intellectus noster non capiat, unum multiplicari sine altero, non refert, quia etiam non capit, quomodo multiplicentur realiter Personæ, sine multiplicatione essentia, realiter identificare. Quod si dicas, illud uincule que explicari ope distinctionis virtualis: respondeo, etiam beneficio ejusdem exponi illud superius.

814. Probatur conclusio 2. Omnis perfectio in DEO debet esse infinita; nihil enim limitatum potest esse in DEO, omni modo infinito: ergo iuxta adversarios prater essentiam dabuntur tres aliae perfectiones, in sua faltem linea infinita: sed hoc admitti non potest: ergo. prob. mi. subsumpta. Relations, vel Personalitates non sunt de ratione essentia, ut est communis, & facile probatur; nam tota ratio essentia debet esse communis tribus; cum tamen Personalitates non possint esse communes: ergo ratio essentia non esset tam perfecta, quam ratio Personæ, sicut in concreto, seu ut dicitur Personalitatem, & naturam, e. g. ratio Filii concretivè sumptu, quod est valde absurdum.

Rursum tota Trinitas esset perfectior, quam qualibet Persona seorsim, contra S. Augustinum orat. n. 146, item tam Pater, quam Filius essent perfectiores Spiritu S. quia hic tantum haberet unum perfectionem relatiuam, scilicet spirationis

passivæ; cum Pater habeat duas, scilicet generantis, & Spirantis: Filius etiam duas, geniti, & Spirantis. Taceo, quid vel hoc absurdum multis videatur, quod in una Persona non sit aliqua perfectio infinita, qua revera in DEO exsistit; cum hac ratione non sit perfecta omni modo possibili. Videatur Molina in 1. p. 9. 42. a. 6. disp. 1. § 2.

815. Dicunt quidem adversarii, essentiam Divinam continere eminenter omnem perfectionem, adeoque non esse perfectius complexum ex ipsa, & relationibus, quam ipsam solam, neque unam Personam perfectiore esse, quam alteram; cum qualibet habeat essentiam. Sed contra: quamvis sat facilè percipi possit, quod essentia Divina eminenter contineat aliquam perfectionem creatam, limitatam, & respectu infinitas perfectiones quasi nihil computandam, tamen non potest infinita perfectio contineri eminenter; nam, ut recte advertit Maistrus disp. 7. de SS. Trinitate q. 1. a. 1. num. 4. eminenter continere, de rigore sermonis, est continere aliquid demissi imperfectionibus, vel aliquid perfectius, adeoque dicit excessum, seu eminentiam perfectionis supra rem contentam: quae utique dat non possunt in nostro casu. Addit Maistrus num. 5. hac ipsa de causa creataram, additam DEO, nullam addere perfectionem ipsi; quia eminenter continetur a DEO, consequenter nec Personalitatem addere eidem perfectionem, si eminenter continetur.

Conclusio hæc de Personalitatibus Divinis extendit etiam debet ad terminaciones contingentes actuum voluntatis, & intellectus Divini; nam & istæ non sunt perfectiones ab essentia distinctæ, ut ex prima probatione facile colligitur. Quamvis autem secunda ratio in ordine ad has terminaciones non sit efficax (nam, cum omnes Personæ a qualibet terminacione eodem modo afficiantur, nunquam ex his potest probari, quod, si essent perfectiones, properea una Persona posset esse perfectio altera) attamen saltem, cum possibilis sit pura omisso libera in DEO ex num. 42. sequitur, quod, si ha terminaciones sint perfectiones, essentia Divina posse carere aliqua perfectione intrinseca, sibi possibili: quod non videatur posse admitti.

ARTICULUS VII.

Solvuntur Objectiones.

816. O B. 1. Concilia, maximè Nicenum II. & SS. PP. dicunt, in DEO dari tres perfectios substantias, vel tres perfectios: item dari personali perfectionem: item tria perfecta &c. quos textus vide apud Maistrum disp. 7. de SS. Trinitate q. 1. a. 4. n. 42. ergo ipsa Personalitates sunt perfectiones. Confirm. SS. PP. etiam dicunt, DEUM absque relationibus fore imperfectum: ergo. Resp. conc. ant. neg. conseq. Una, eademque perfectio essentia, cum si in pluribus per identitatem, reddit plures perfectos; sicut, si eadem albedo per replicationem est pluri-

plibus muris unita, redderet omnes albos: & defecto eadem cognitio denominat plures cognitos. Quando autem in Synodo VI. seu Constantiopolitanæ III. a. 18. in editio Constantini Pogonati Imp. dicitur: Credimus . . . unitatem quidem propter naturalem unionem, ac dominationem: Trinitatem verò propter subsistentialiter perfectionem: hoc ipso, quod non dicitur Perfectiones, innuit, tantum esse unam, scilicet essentialem, quæ tamen sit tribus communicata, & propter quam ita communicata credenda sit Trinitas; quia sine Trinitate ita communicari non posset: nec aliis verbis admittitur ibi perfectio in subsistentiali, ut oppositus unitari.

Quod atinet ad Personalem perfectionem, de ea S. Damascenus L. de orb. fide c. n. sic habet Quantum ad causam (fuit enim Græcus, & ideo causam in DEO admittit) & ea, quæ à causa proficiuntur, ac Personæ perfectionem, hoc est, existendi modum, discernere animadvertisimus: cum autem eodem loco, ut citavimus num. 81. idem S. Pater non admittat in DEO tres bonitates, sed unam tantum: neque hic admittit proprietas perfectiones, sed tantum latius aliquo modo dictas, seu aliquos modos existendi, scilicet substantias. Tria perfecta admittit S. Epiphanius heresi 69. circa medium: verum intelliguntur tria supposita, sed una, eademque perfectione perfecta. Plus certè ex eo textu, si omni ulteriori explicatione posito, inferri non potest.

817. Ad confir. neg. conf. Per illum loquendum tantum immunit SS. PP. essentiam. Divinam fore imperfectam, si non esset communicabilis plurius, aut secundum: & hoc est, quod vult S. Cyrilus Alexandrinus l. 1. thesauri c. 6. paulo ante medium, ubi sic ait de Patre Divino: Perfectus autem est, non solum; quia DEUS, sed etiam; quia Pater: nam immediate adiut: Quare, qui DEUM negat Patrem esse, si secundum auctor à Divina natura, ut jam perfecta non sit; iam generandi virtute careat: quod uideris plurius probat. Idem etiam vult, ut pater legenti l. 2. thesauri c. 1. dum ait: Non enim potest esse perfecta Deitas, nisi filium habeat.

Eodem modo exponendum est S. Athanasius orat. 2. contra Arianos circa medium: item S. Hilarius l. 12. de Trinit. circa medium: item S. Ambrosius l. 4. de fide c. 4. quos vide apud Maistrum loco modo citato. S. Gregorius Nazianzenus orat. 5. de Theol. sub initium, scribit quidem, Deitatem non potest esse perfectam, si caret sanctitate, hanc autem habere non posse, nisi habeat Spiritum Sanctum: sed utique Pater est etiam Sanctus per identitatem, etiam non habet per identitatem Spiritum S. unde S. Doctor non vult dicere, Spirationem passivam, ut distinctam ab essentia, esse sanctitatem: sed tantum, Divinam naturam, ut sanctam, exigere etiam Spirationem passivam, & si hanc non habet, caritatem eam infinitudine sanctitatis, quæ ipsi debetur, quæ necessario se debet per identitatem effundere, seu communicare Spiritui Sancto.

Citatur etius textus ex hoc S. Patre orat. 3. ubi dicitur de Paternitate sic scribere: Est gloria auctio, non diminutio, quemadmodum Spiritus

tandos, qui volebarit, aut non esse realiter plures, aut non eodem modo adorabiles SS. Personas, de quo Molina loc. cit. n. 810. *sab finem*. Ad 1. confir. neg. ant. Ratio, cur datur relationes, est ipsa essentia Divina, exigens se per identitatem communicare tribus realiter distinctis, in quo sit infinita, & incomprehensibilis perfectio. Ad 2. confir. disting. ant. videtur absurdum, quod deatur aliquid in DEO, quod non sit perfectio essentialis. conc. ant. quod non sit perfectio distincta ab essentiali perfectione, neg. ant. & consl. Recolantur hic probations nostra sententia.

819. Dices 1. Persona Verbi sanctificat humanitatem Christi, & infinite dignificat ejus merita: ergo debet esse perfectio. Resp. cum Ulla, ut supra, dist. conseq. debet esse perfectio essentialis. conc. conseq. debet esse perfectio distincta ab essentiali. neg. conseq. In primis Verbum, vel Persona Verbi, seu Filius in concreto, dicit etiam naturam Divinam. Sed, si loquamus etiam tantum de Personalitate, haec, cum sit tantum virtutis distincta ab essentiali, secum realiter afferit perfectionem essentialiem, adeo que sanctificat humanitatem, & dignificat merita: ipsa tamen non est distincta sanctitas, neque (ut S. Thomas citatus n. 811. docet) est distincta dignitas. Et hinc iterum id sub oculis habendum, quod jam sape dictum, nempe, distinctionem virtualem non esse à parte rei distinctionem, sed tantum aequivalentiam ejus in ordine ad aliqua predicata.

Dices 2. Verbum magis sanctificat humanitatem, aut dignificat merita Christi, quam Pater: ergo non sola essentia sanctificat, vel dignificat. Resp. conc. totum; nam etiam Verbum dignificat, sed non nisi per dignitatem essentiali: quod autem per hanc Pater non sanctificat, sicut Verbum sanctificat, ratio est: quia ipse non unitur humanitati, nec constituit suppositum elicens illa merita. Nec est bona argumentatio: Natura Patris dignificat: ergo etiam Pater; alias deberet Pater etiam esse Filius; quia ejus natura est Filius.

820. Dices 3. Persona Verbi (& eadem est ratio de Persona Patris, ac Spiritus S.) ut distincta ab essentiali, habet aptitudinem, & capacitatem, ad identitatem summi essentialis Divina: sed haec ipsa aptitudine, vel capacitas, est perfectio: ergo mi. prob. Incapacitas ad eam identitatem est imperfectio: ergo capacitas est perfectio. Confir. Talis capacitas non potest oriiri, nisi ex illimitatione Personalitatis; quia in nullo ente finito est reperibiliis: ergo. Resp. 1. insistendo principiis Ulla, om. ma. dist. mi. haec aptitudine est perfectio essentialis, conc. mi. est distincta ab illa, neg. mi. & conseq. ad prob. om. ant. dist. conseq. ut prius, Persona, ut virtualiter distincta ab essentiali, est realissime ipsa essentia, nec habet aliarn capacitatem ad identitatem cum essentia, quam qualiter habet ipsa essentia ad identitatem secum ipsa, quae est tantum capacitas latius dicta in aliquo sensu pure formalis: sicut autem capacitas essentiae non est perfectio distincta ab essentiali, ita etiam capacitas Personalitatis. Ad confirm. om. totum in sensu modo explicato.

Respondent alii cum Maistro ad hanc objectionem neg. mi. nam capacitas, non exigens

identitatem, sed tantum potens recipere perfectionem, seu, ut ipse explicat, non positiva, sed tantum suo modo negativa, non est perfectio. ad prob. conc. ant. negant consequentiam; datur enim medium, scilicet prædicatum neutrum: & sicut Angelus, nec est frigidus, nec calidus, & lapis, nec rationalis, nec irrationalis: sic relatio, nec est perfecta, nec imperfecta. Ad confit. negant ant. dicuntque, capacitatem illam oriri ex ente, nec finito, nec infinito, quales esse Personalites, volunt Maistro, Molina, atque Becanus: & Molina addit, divisionem entis in finitum, & infinitum, esse tantum entis, in Philosophos cogniti: Becanus vero assert similitudinem puncti, quod nec sit finitum, nec infinitum in extensione: cùm nullam habeat. Responso Ulla est expeditio.

821. Ob. 3. Relations, ut distincta ab essentiali, non sunt nihil, sed sunt ens: ergo perfectio. prob. conseq. Omne ens est bonum: ergo bonitas, atque perfectio est, quae sunt synonyma. Ad hanc, objectionem in primis retroqueretur argumentum in omnibus illis, quae adducta sunt n. 812, e.g. Relationes non sunt creatae, finitae, temporales, loco tempore &c. ergo sunt Divisiones, aternitatis, imminentes &c. Dein non minus sunt termini transcendentalis, veritas, bonitas, quam ens, & tamen non multiplicantur in DEO: ergo nec ens. Certe S. Thomas in 1. dist. 25. q. 1. a. 4. negat, in DEO dari tria entia, & quamvis admirat tres res, videatur intelligere terminum illum adiectivum, hoc est, tres reales; cùm enim dicat, non dari tria entia, videtur supponere, terminum res adiectivum prædicari: nam si substantiæ accipiunt res, tunc res, & ens sunt idem, & ex Lateranensi, citato n. 811. tantum datur una res, in forma variæ responderent.

822. Molina respondet dist. ant. Relationes, ut distincta, sunt ens, quale tantum cognovit antiqui Philosophi, neg. ant. sunt ens alterius rationis, conc. ant. & neg. conseq. ad probat. dist. eodem modo ant. & neg. conseq. ait enim hic auctor, relationes Divinas non esse capaces perfectionis ex rationibus pro conclusione allatis. Idem ferme volunt Scotisti, cum distinguunt inter ens quantum, & non quantum, seu inter ens, quod habet quantitatem, si non molis, falso virtutis, & inter ens non quantum, quod neutrā quantitatē habet, quale ens dicunt esse relationes. Respondent alii neg. ant. ajunt enim, dari medium inter ens, & nihil: scilicet, esse connexum cum ente: quod non significat perfectio. nem, sed tantum esse connexum cum perfectione.

Resp. cum Ulla de DEO disp. 2. c. 6. n. 71. Relationes sunt enim entitatis essentiae, conc. ant. entitate distincta ab essentiali, neg. ant. & sub eadem dist. conc. vel neg. conseq. ad prob. eadem adhibetur distinctio. Ut enim jam diximus n. 819. distinctio virtualis afferit secum identitatem realis cum essentia: unde etiam relationes, ut virtualiter distinctae, sunt ens, aliquid, verum, bonum, perfectum, substantiale &c. sed entitate, aliquidditate, veritate, bonitate essentiae, vel substantiae: sicut sunt existentia, aternitas, & immensitas &c. sed existentia, aternitas, & immensitas essentiae. Paritas aliqualis est cum muro, qui, etiam ut distinctus ab albedine, est albus, dummodo

modo albedo sit unita; sic etiam relatio, ut virtualiter distincta ab ente, & perfectione, tamen est existens, & perfecta, modo sit realiter identificata. Si quaras, quid ergo concipiatur, quando concipiatur id, quod habet Pater, & non habet Filius. Resp. non concipi entitatem, vel perfectionem: sed concipi relationem, Personalitatem &c. de quibus n. 813. Si dicas, omne id esse ens, cui non repugnat existere. Resp. cum Personalitati repugnet existere per aliam existentiam, quam essentialiam, vel absolutam, hoc ipso repugnat, ut sit ea distinctum ab essentia. Si urgeas, Personalitatem concipi ut aliquam perfectionem distinctam: Responebit Ulla, te apprehensiones non morari, & cùm etiam DEUS Pater concipiatur ut senex.

823. Dices. Relationes realiter inter se distinguuntur: ergo debent esse res, seu entia. Confir. 1. Quod realiter producit, aut producitur, debet esse res: sed Paternitas producit, & Filius producitur: ergo. Confir. 2. Filiatio realiter unitur humanitati: & ipsa est terminus immediatus unitus, non autem efficiens ei identificata: ergo debet esse res. Resp. neg. conseq. non enim in Divinis distinguuntur una res ab altera, sicut nec una Divinitas ab altera: nam una summa res ex Lateranensi est omnes tres Personae: unde ista, quatenus inter se distinguuntur, non sunt res; quamvis sunt reales, scilicet relationes, proprietates &c. vide supra n. 813. & Ulla de DEO c. 7. n. 81. Ad 1. confir. retorq. arg. Quod producit, aut producitur, non debet esse aliqua essentia. Si neges hoc in Divinis, cur mihi non etiam licet negare illud: Unde neg. mi. saltem quoad secundam partem, intelligendo id, quod formaliter potest dici productum: suffici enim, ut productum sit reale, seu realis Filiatio, quamvis non sit res distincta ab essentia: sicut etiam, quod formaliter producitur, non est formaliter aliqua essentia.

Quod attinet ad 1. partem minoris: ex S. Thoma cit. n. 741. non debet dici: Paternitas generaliter: sed: Pater generaliter. Pater autem non tantum habet ipsam essentiam, quomodo cumque per realiter identitatem, sed dicit eam constitutive; quamvis ipsa natura, seu res, non generet, de qua re actum n. 789. & seq. Si hoc tibi non placet, dic cum Ulla de DEO c. 6. n. 70. producunt, & productum, esse aliquid reale, perfectum &c. sed realitate essentiae. Ad 2. confir. neg. conseq. intellegendi illam de termino immediatus unito: sufficit enim, si hic sit aliquid reale: vel dist. debet esse res realitate essentiae, conc. conseq. realitate relationis, neg. conseq. Nec tamen idea res immediate unitur humanitati, sed tantum id, quod est illa res, seu quod est reale; nam jam sape dictum, non omnina praedicata in Divinis convenient omnibus realiter identificatis. vide Ulla de DEO disp. 2. c. 7. n. 88.

824. Ob. 4. Terminaciones contingentes actuum intellectus, & voluntatis Divinae, debent esse res, & perfectiones, etiam ut distincta ab essentia: ergo multo magis Persona, prob. ant. ista terminaciones sunt exercitum intellectus, & voluntatis: sed exercitum est aliqua res distincta ab essentia, quae non exercetur, seu elicitur: ergo. Confir. Si possunt tres Personae, aut duas, vel plures

I N D E X.

QUÆSTIO I.	
<i>De Scientia DEI in genere.</i>	
Art. I. An & quotuplex detur scientia in Deo.	274
Art. II. Solvuntur Objectiones.	286
Art. III. Quale sit obiectum scientie Divine.	301
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	309
QUÆSTIO II.	
<i>De Scientia Simplicis Intelligentie.</i>	
Art. I. Quomodo Deus cognoscat creaturas possibiles.	319
Art. II. Solvuntur Objectiones.	325
QUÆSTIO III.	
<i>De Scientia Visionis.</i>	
Art. I. Quid sit futuratio, contingencia, & necessitas.	338
Art. II. Solvuntur Objectiones.	342
Art. III. An, & quomodo Deus videat ab soluto futura.	352
Art. IV. Solvitur Objetio primaria contra pri man conclusionem.	356
Art. V. Solvuntur Objectiones contra 2, conclus.	366
QUÆSTIO IV.	
<i>De Scientia Media.</i>	
Art. I. An Deus videat contingentia conditio natae futura.	380
Art. II. Solvuntur Objectiones.	386
Art. III. An Deus futura contingentia conditio nata, videat per scientiam medium.	396
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	403
Art. V. An scientia media accedit ad Pelagi anismum, vel Semipelagiismum.	415
Art. VI. An admittenda est Decretum subjective ab soluto, & objective conditionatum.	424
Art. VII. Solvuntur Objectiones.	431
Art. VIII. An detur Prædeterminatio Physica.	443
Art. IX. Expenditur responsa ad versiorum.	453
Art. X. Solvuntur Objectiones.	459
Art. XI. Solvuntur relique Objectiones.	488
Art. XII. An detur scientia media reflexa.	496
Art. XIII. Solvuntur Objectiones.	502
Art. XIV. Solvitur ultima Objetio.	509
DISPUTATIO IV.	
<i>De Voluntate DEI,</i>	516
QUÆSTIO I.	
<i>De Libertate DEI.</i>	
Art. I. Exponitur difficultas circa libertatem Del.	517
Art. II. Quid in hac questione dicendum videatur.	521
Art. III. Probatur nostra conclusio.	527
Art. IV. Respondetur Objectionibus.	539
Art. V. An Decreta Dei distinguantur inter se virtualiter.	554
Art. VI. Solvuntur Objectiones.	559
Art. VII. An applicatio omnipotentiæ constitutiva ab aliis primi proximi sit in decreto Dei.	573
DISPUTATIO V.	
<i>De Mysterio SS. Trinitatis.</i>	710
QUÆSTIO I.	
<i>De Cognoscibilitate hujus Mysterii.</i>	
Art. I. An hoc mysterium, & quomodo possit cognosci.	711
QUÆSTIO II.	
<i>De Processionibus, Relationibus, ac Notionibus Divinis.</i>	
Art. I. Quid, & quod sit in DEO Proces siones, Relationes, Notiones.	721
Art. II. Quid, & quotuplex sit in DEO Per sona, aut subsistencia.	730
Art. III. Solvuntur Objectiones.	735
Art. IV. Quare potius processio secunde Personæ sit generatio, quam processio tertia.	742
Art. V. Solvuntur Objectiones.	751
QUÆSTIO III.	
<i>De Distinctione inter Prædicata DEI, Absoluta, & Relativa.</i>	
Art. I. An detur distinctio plus quam formalis inter predicata absoluta, & necessaria Dei.	758
Art. II. Explicatio multiplex identitatis, & distinctionis in Divinis.	763
Art. III. Qualis distinctio detur inter naturam, & Personas Divinas.	773
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	784
Art. V. Solvuntur relique Objectiones.	797
Art. VI. An Personalitates Divine sint per fessiones virtualiter distinctæ ab essentia.	810
Art. VII. Solvuntur Objectiones.	816

(*)

TRACTATUS THEOLOGICUS

In Primam Partem
D. THOMÆ AQUINATIS
DE ANGELIS.

Ost examinatas quæstiones de DEO, pergit Angelicus ad considerationem Angelorum, qui ex genere suo præstantissima sunt creatura. Nomini Angelorum autem non tam substantiam, quam officium Spirituum illorum indiget, ut habet Divus Gregorius homil. 34. in Evangelia; significat enim nuncius: attamen jam vox haec per antonomasticam naturellam illas spirituales completa, & frequentius quidem Genios Coelestes significat, aliquores tamen etiam infernales dæmones, ut Matth. 25. v. 41. Qui paratus es Diabolus, & Angelis ejus. Agnovere Angelos etiam ipsi Gentiles, & Aristoteles quidem eos Intelligentias vocat, Plato secundarios Deos, Animaliaque celorum; Nos de eorum Natura, & Graia, item Meritis, Peccatis, ac Poenis, fed pacis agemus. Qui plura desiderat, Suarez adit, qui tomum prægrandem de Angelis offeret.

DISPUTATIO I.

De Natura, ac Naturalibus Proprietatibus Angelorum.

2. **E**xaminabimus hac disputatione, an Angeli in hac rerum universitate existant: an sint corporei: an spiritus puri: an immortales: an specie, an numero diversi: quam habeant vim se mouendi, cognoscendi, volendi, loquendi &c. quæ etiæ videantur ad Philosophiam spectare, tamen longa jam consuetudine hanc materiam prescripere Theologi, ex ea etiam titulo, quod doctrina de Angelis, ut plurius, mutatur principis fidei, aut Theologia, & ex sola ratione naturali exacte hauriri non possit.

QUÆSTIO I.

De Existentiâ, & Natura Angelorum.

ARTICULUS I.

An Angelii existant.

3. **P**er Angelum, ut dictum, intelligimus antonomasticè substantiam cretam, intellectualem, spiritualiæ, completam, hoc est, substantiam quandam, à DEO productam, intelle.

R.P. Ant. Mayr Theol. Tom. L.

A

fit.